

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 254/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Advokátska kancelária, Hlavná 108, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a Daňového úradu Košice IV v konaní vedenom bez označenia spisovej značky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. februára 2016 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 2 a čl. 28

Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“), resp. Daňového úradu Košice IV (ďalej len „úrad“) v konaní vedenom bez označenia spisovej značky.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol v inkriminovanom čase predsedom predstavenstva spoločnosti DELTA WORK, a. s. (ďalej len „daňový subjekt“). V marci roku 2009 bol v priebehu opakovanej daňovej kontroly podľa presvedčenia sťažovateľa pravdepodobne účelovo uvedený do omylu v tom zmysle, že daňovú kontrolu vykonávajú pracovníci miestne príslušného úradu, hoci v skutočnosti išlo o pracovníkov miestne nepríslušného Daňového úradu Košice V, ktorí používali hlavičkový papier a pečiatky úradu. Túto skutočnosť môže potvrdiť Ing. ■■■■■, ekonóm daňového subjektu, ktorý je zároveň aj súdnym znalcom.

Z nálezov ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 vyplýva, že je právom účastníka daňového konania, aby v jeho veci konal miestne príslušný správca dane. Skutočnosť, že sa tak nestalo, bola zistená až 3. apríla 2013, a to z výpovede svedkyne na hlavom pojednávaní v konaní vedenom Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 T 11/2012 v trestnej veci, v ktorej je sťažovateľ jedným z obžalovaných.

Sťažovateľ sa opakovane sťažoval na ústavnom súde, pričom naposledy mu „šalamúnsky“ odmietli sťažnosť pre neprípustnosť, ale zároveň uznali procesnú chybu pri zjavnom porušení zákona, pričom údajne právomoc všeobecného súdu na preskúmanie označeného zásahu orgánu verejnej moci nemohla zaniknúť.

Sťažovateľ si uvedomuje, že opravné prostriedky cestou príslušného krajského súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už nie sú z časového hľadiska možné. Zdôrazňuje tiež, že táto sťažnosť sa podstatne líši od sťažnosti vedenej pod sp. zn. III. ÚS 591/2015, pričom poukazuje na ústavno-právne relevantný nový dôkaz, ako aj na terajší sťažnostný petit.

Podľa zistenia ústavného súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 591/2015 bol sťažovateľom daňový subjekt, ktorý napádal postup úradu.

Sťažovateľ ďalej zo skutkového hľadiska poukazuje na to, že listom úradu č. 698/320/69997/2008/Dem.Ber. z 23. septembra 2008 bolo oznámené začatie výkonu opakovanej daňovej kontroly na daň z pridanej hodnoty za mesiac október 2006. Listom riaditeľstva č. VI/320/116/1640/2009 z 9. marca 2009 boli poverení vykonaním daňovej kontroly Ing. [REDAKOVANÉ] a p. [REDAKOVANÉ]. Následne potom opakovanú daňovú kontrolu vykonali Ing. [REDAKOVANÉ], pracovníčka úradu, v čase od 27. októbra 2008 do 8. marca 2009, Ing. [REDAKOVANÉ], pracovníčka úradu, v čase od 27. októbra 2008 do 8. marca 2009, Ing. [REDAKOVANÉ], pracovníčka Daňového úradu Košice V, v čase od 9. marca 2009 do 7. septembra 2009 a p. [REDAKOVANÉ], pracovník Daňového úradu Košice V, v čase od 9. marca 2009 do 7. septembra 2009. Pritom obaja pracovníci Daňového úradu Košice V sa po celý čas vydávali za pracovníkov úradu, používali jeho hlavičkový papier, tlačivá a pečiatky.

Sťažovateľ na hlavnom pojednávaní okresného súdu 3. apríla 2013 v trestnej veci vedenej proti nemu sa z výpovede svedkyne Ing. [REDAKOVANÉ] dozvedel, kto a ako vykonával daňovú kontrolu. Tento postup bol v priamom rozpore s ustanovením § 3 a § 24 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“).

Daňové procesné právo - ako na to poukázal sťažovateľ - je v slovenskom právnom poriadku komplexne upravené v zákone o správe daní a poplatkov. Podobne ako iné orgány verejnej moci aj orgány daňovej správy vydávajú pri vykonávaní svojej činnosti daňovo-právne akty, ktorými sa uskutočňuje nariad'ovacia a výkonná činnosť iných príslušných orgánov, v uvedenom prípade Policajného zboru a následne príslušného súdu.

Uvedené postupy správcu dane sú podľa sťažovateľa v rozpore so zásadami daňového konania a s ústavnými zásadami. Pri posudzovaní správnosti a úplnosti, resp. platnosti takto vydaných aktov správcu dane je potrebné ich posudzovať aj z hľadiska základného problému, teda existencie nedostatkov, ktoré môžu mať za následok nulitosť, nezákonnosť alebo neplatnosť takéhoto postupu či rozhodnutia. Zákon o správe daní a poplatkov sa týmito otázkami nezaobera, preto pri výklade týchto pojmov je nevyhnutné vychádzať z právnej teórie a judikatúry. Nezákonný postup správcu dane zasiahol do

ústavne chránených práv sťažovateľa. Formálne síce konal miestne príslušný úrad, avšak v skutočnosti to boli zamestnanci iného daňového úradu, hoci miestne príslušní zamestnanci neboli z daňového konania vylúčení a nebol oznámený ani špecifikovaný dôvod zmeny kontrolórov.

Z dôvodu, že opakovanú daňovú kontrolu vykonávali nekompetentní zamestnanci a nekompetentný správca dane, príslušné rozhodnutia z nej vyplývajúce treba podľa sťažovateľa považovať za nulitné. Ide o záverečný protokol o kontrole a výmery č. 698/230/26683/08/pav z 30. októbra 2009, č. 698/230/80588/09/pav z 10. februára 2010, č. 698/230/26677/09/pav z 30. októbra 2009 a č. 698/230/21180/10/pav zo 16. marca 2010. Uvedené rozhodnutia sa dostávajú do evidentnej konfrontácie s právnou istotou.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 ods. 2 a čl. 28 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 5 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v rozpore s ust. § 3 a ostatnými zákona č. 511/1990 Zb. v platnom znení porušené bolo.

II. Konanie správcu dane bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi a vydanie daňovo-právných aktov je nulitné.

III. Daňový úrad Košice IV. je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti nálezu vo výške 331,13 EUR, a to advokátskej kancelárii JUDr. Dušan Antol(...) najneskôr do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa údajov sťažovateľa opakovanú daňovú kontrolu v čase od 9. marca 2009 do 7. septembra 2009 vykonávali protiprávne pracovníci miestne nepríslušného Daňového úradu Košice V Ing. [REDACTED] a p. [REDACTED]. Daňovo-právne akty, vyslovenia nulitnosti ktorých sa sťažovateľ domáha, boli vydané v období od 30. októbra 2009 do 16. marca 2010. O skutočnosti, že opakovanej daňovej kontroly sa zúčastnili dvaja pracovníci miestne nepríslušného Daňového úradu Košice V, sa sťažovateľ dozvedel na hlavnom pojednávaní okresného súdu v trestnej veci sp. zn. 5 T 11/2012, v ktorej je sťažovateľ jedným z obžalovaných, a to 3. apríla 2013.

Z uvedených údajov jednoznačne vyplýva, že sa sťažovateľ o tvrdenom porušení označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru dozvedel ešte 3. apríla 2013. Zákonná dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde preto skončila 3. júna 2013

(pracovný pondelok). Znamená to, že sťažnosť podaná osobne do podateľne ústavného súdu 26. februára 2016 treba považovať za oneskorenú.

Nad rámec dosiaľ uvedeného považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na to, že sťažovateľa treba považovať aj za osobu zjavne neoprávnenú, ktorá nemá aktívnu vecnú legitimáciu na podanie tejto sťažnosti. Opakovaná daňová kontrola sa totiž nevykonávala u sťažovateľa ako u fyzickej osoby, ale u daňového subjektu ako právnickej osoby, ktorej bol sťažovateľ v inkriminovanom čase štatutárnym orgánom. Obdobne ani daňovo-právne akty, vyslovenia nulitnosti ktorých sa sťažovateľ domáha, nesmerovali voči sťažovateľovi ako voči fyzickej osobe, ale voči daňovému subjektu ako právnickej osobe.

Napokon ústavný súd ešte poznamenáva, že zo skutkového stavu uvedeného v sťažnosti nevyplýva ani len náznakom akákoľvek možnosť porušenia práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 listiny a čl. 5 dohovoru, resp. jeho práva na spravodlivú odmenu za prácu a na uspokojivé pracovné podmienky podľa čl. 28 listiny, a to či už v rámci výkonu opakovanej daňovej kontroly pracovníkmi miestne nepríslušného daňového úradu, alebo vydaním údajne nulitných právnych aktov.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016